Audicija i obuka za animatore

Imam iskustva u radu s djecom jer imam mlađeg brata s kojim živim u istom kućanstvu. Brat je nedavno napunio 10 godina no kako smo odrastali zajedno upućena sam u rad s djecom od najmlađe dobi. Obožavam raditi s djecom, njihova razmišljanja, pitanja, poglede na svijet i načine komunikacije te djecu općenito, stoga sam odlučila prijaviti se na audiciju za dječjeg animatora. Animacija je inače posao u kojemu se miješaju razni načini sporta, igre i zabave te se dolazi u kontakt s ljudima svih dobnih skupina, od najmlađe djece do starijih bračnih parova. Malo sam se raspitala o tvrtkama koje se bave animacijom preko foruma te od prijatelja koji su već prije radili ovaj posao. Dobila sam preporuke za tvrtke Maistra i Samarcanda. Odlučila sam otići na obje audicije. Prije audicije bilo je potrebno prijaviti se putem maila, te poslati svoj životopis i fotografiju i ispuniti osnovni upitnik o sebi. Audicije za animatore održavaju se poprilično rano, većinom tijekom drugog mjeseca.

Prva audicija bila je Maistrina. Ova audicija održala se u hotelu Osijek i na nju je došlo nekih 15-ak ljudi iz Osijeka i okolice. Svi smo bili smješteni u istoj prostoriji i jedan po jedan izlazili naprijed pred 5 vrlo simpatičnih nasmijanih žena. Audicija se sastojala od odgovaranja na neka od osnovnih pitanja poput voliš li više raditi u manjim ili većim grupama ljudi, kako zamišljaš svoju voditeljicu, što bi napravila da si u grupi s nekim s kim se ne

slažeš itd. Zatim je slijedio dio gdje provjeravaju znanje jezika koje ste naveli da pričate. Poslije kratkog razgovora na engleskom i njemačkom uslijedio je dio gdje pitaju koju vrstu glazbe slušaš i da im nešto otplešeš. Meni je ovo bio jedan od neugodnijih dijelova jer je teško biti toliko opušten u nečemu što ti ne ide baš najbolje i to još pred toliko novih ljudi. Zatim smo morali uzeti jedan rekvizit sa stola na kojem su bili postavljeni rekviziti i izmisliti neku igru s djecom. Tu je završavala audicija. Uglavnom audicija je bila vrlo simpatična, žene odlične i atmosfera vrlo ugodna. Rezultate smo saznali tek mjesec dana nakon audicije putem e-maila. Nažalost ova agencija tražila je samo 20 novih animatora iz cijele Hrvatske tako da nažalost nisam prošla.

Druga audicija bila je Samarcandina. Kako sam ja išla na drugi krug samo je jedna osoba bila prisutna na audiciji. Upoznale smo se te me ispitala jezike, zašto bih željela raditi s djecom i kako ja mislim da bi mogla pridonijeti njihovom timu. Cura koja me ispitivala na audiciji bila je par godina starija od mene i vrlo simpatična. Nakon razgovora odmah mi je uručila papir koji je značio prolaz i pozvala me na selekcijsku obuku u kamp BiVillage u Fažanu. Bila sam oduševljena jer smo prošle i prijateljica i ja.

Obuka se održavala od 28.03-02.04., za vrijeme uskršnjih praznika. Preko Facebook-a skupili smo ljude koji također idu iz Osijeka na obuku u Fažanu te sklopili dogovor oko kupnje grupne karte za vlak kako bi ostvarili popust i put nas ispadne što jeftinije. Kad smo došli odmah smo smješteni u sobe. Bilo nas je 5 u apartmanu. Apartman se sastojao od 2 sobe, dnevnog boravka i 2 kupatila. Imao je i frižider, štednjak i pribor za jelo. Tu noć smo pošli odmah na spavanje i drugo jutro ustali u 7h kako bi stigli na doručak u 8h, a program je počinjao u 9h. Tempo cijele obuke bio je jako naporan te je još uz to jedan veliki minus cijele bilo jako loše vrijeme, hladno i kiša. Obuka je bila isplanirana za većinom održavanje vani i drukčije nije mogla biti izvedena s obzirom da nas je bilo 65. U apartmanima nam je stalno radila klima koja grije, ali ne dovoljno jer smo baš bili totalno svi sleđeni. Dakle doručak u 8:00 do 9:00h, nema kašnjenja! i to nikad nema kašnjenja, ako želite biti animator shvatite to jako ozbiljno! U 9:00h počinje program vani, vježbamo od 9 do 12:30h neki ples, neki glavni ples i onda još neka 2 il 3 druga plesa uz to ili aerobik i stretcing. Ručak je u 13:00h do 14:00h. Od 14:30h opet počinje program u kojem se uče plesat mjuzikli te potom igre za djecu i vođenje programa (ovo ovisi koja si uloga, ja sam bila mini club (rad s najmlađom djecom)...) mjuzikle uče i plešu svi, a onda kasnije ideš za dj-a, mini club, sport il koja si već uloga i to sve to tako do 18h. U 19h je večera do 20h. U 20 il 20:30h počinje učenje noćnog disco plesa iliti program gdje mi izvodimo sve što smo kao naučili u 2 dana pred svim

ljudima...kad to sve završi oko 22h učimo još 1 novi ples ili se družimo te u sobe idemo tek oko ponoći. Uglavnom meni su neki dijelovi bili super i rado bi ih radila, neki jako naporni, tempo je svakako jako naporan. Shvatila sam da sve to nije nešto u čemu bih se ja pronašla, a i novčano mi je bilo vrlo malo plaćeno (3,600kn) za toliko puno posla. Kakogod upoznali smo super ljude, naučili svašta i stekli jedno veliko iskustvo.

Tanja Krstanović

InfoDASKA 2013. (FFZG)

Wikipedija, Velebno Bibliotečno Zdanje i performansi na toboganu

Studentska konferencija Dani studenata knjižničarstva, poznatija pod nazivom DASKA, odnosno još suvremenijim infoDASKA, održava se već šestu godinu zaredom okupljajući polaznike studija informacijskih znanosti iz Zagreba, Zadra i Osijeka. Kako je naš Odsjek prošle godine bio organizator, ove su nas godine ugostili kolege s Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Kao fokus ovogodišnjeg skupa odabran je naslov „Pristup informacijama u umreženome svijetu“, koji obuhvaća širok spektar aktualnih tema iz područja proučavanja zastupljenih okviru naših studija.

Konferencija je trajala dva dana, od petka 17. do subote 18. svibnja, a osim nas studenata, svoja su predavanja izložile i dr. sc. Aleksandra Horvat i dr.sc. Ana Barbarić, predavačice na Odsjeku za informacijske i komunikacijske znanosti i imena iz obvezne literature poznata svakom budućem informacijskom stručnjaku. Sudjelovala je i knjižničarka Marijana Glavica, djelatnica impresivne knjižnice Filozofskog fakultetu u Zagrebu, među studentima popularno zvane Velebno Bibliotečno Zdanje, za koju možemo reći samo da definitivno opravdava svoj nadimak. Osim klasičnih izlaganja, održana je i radionica na kojoj su kolege pokazali kako što bolje zaštititi profile na društvenim mrežama koje se danas masovno koriste, s naglaskom na sveprisutni Facebook.

Naš Odsjek predstavljale smo nas dvije studentice 1. godine diplomskog studija, Anja Đurđević i Eleonora Đekić, a izložile smo naše istraživanje na temu „Wikipedija u ocjenskim radovima studenata i očima nastavnika: pilot istraživanje na Sveučilištu J. J. Strossmayera u Osijeku“ provedeno pod mentorstvom doc. dr. sc. Sanjice Faletar Tanacković. Istraživanje se provodilo pomoću anketnih upitnika na uzorku studenata i nastavnika odabranih preddiplomskih i diplomskih studija našeg Sveučilišta, a donosi odgovore na pitanja kada, u kojoj mjeri i zašto studenti koriste Wikipediju, mrežnu encikopediju slobodnog sadržaja pri izradi seminarskih i završnih radova te kako na to gledaju profesori. Rezultate smo smo na konferenciji prikazale prezentacijom u obliku statističkih podataka dobivenih obradom rezultata uz nekoliko reprezentativnih komentara ispitanika.

Konferencija je protekla u prijateljskoj i opuštenoj atmosferi na kojoj se razmjenjivala mišljena, znanja i iskustva studenata. Obrađene su brojne teme iz područja bibliotekarstva, muzeologije, nakladništva i informatike, ali i drugih područja povezanih s predmetom skupa, a uz to, svakako moramo napomenuti da je bilo i sendviča.

Uz samu konferenciju upoznale smo i znamenitosti grada Zagreba, a stekle smo i mnoga poznanstva te se dobro zabavile na party-u u Klubu studenata Filozofskog fakulteta. Konferencija je završena organiziranim posjetom Muzeja suvremene umjetnosti kroz koji nas je provela kustosica, objašnjavajući nam pritom kontekst u kojem su ta i neobična djela nastala, a zanimljiv nam je bio i tobogan u sklopu zgrade niz koji su se neki spuštali i po dva puta.

Sve u svemu, u Osijek smo se vratile s jednim pozitivnim iskustvom i novim poznanstvima koja će, nadamo se, rezultirati čvršćom suradnjom studenata iz sva tri grada. Zagrepčani bili izvrsni domaćini i unaprijed se veselimo sljedećoj konferenciji koja će se vjerojatno (prema neslužbenim informacijama) održati u Zadru. Ovom bismo prilikom pozvale i ostale kolege da se odvaže na sudjelovanje na ovom, ali i sličnim skupovima - sigurne smo da neće biti razočarani, a za sendviče ne garantiramo.

Anja Đurđević i Eleonora Đekić

Razmjena studenata u Grazu

O odlasku na neku vrstu razmjene sam razmišljala otkako sam upisala fakultet, jer jako volim putovati i ovo mi je bio najbolji način kombiniranja studija i putovanja. Odluka o mojoj prijavi za program je došla spontano, nakon održanog info sastanka na Filozofskom fakultetu. Moj prvi cilj je bio otići na godinu dana u Prag ili Bratislavu, no kako naše sveučilište nije imalo potpisan sporazum, na kraju to nije bilo moguće. No, unatoč tome, odlučila sam otići bar na jedan semestar. U razgovoru s Erasmus sveučilišnom koordinatoricom Martinom Šuto, kao najbolja opcija se pokazalo odlazak u Graz, zato što je Odsjek za informacijske znanosti imao potpisan ugovor sa sveučilištem Karl Franzens u Grazu.

Graz je općenito vrlo popularan što se tiče razmjene te svake godine više od 1000 studenata dođe na razmjenu preko različitih programa. Zbog toga je sve dosta dobro organizirano te sam bila smještena u studentskom domu napravljenom isključivo za studente na razmjeni. Dom je organiziran u male stanove od 6 ljudi, tako da su mi cimerice bile Andrea iz Meksika, Olga iz Izraela, Joanna iz Portugala i Dorota iz Poljske, te prijateljica iz Osijeka s kojom sam ujedno i dijelila sobu. Iako smo svi bili iz različitih dijelova Europe, da ne kažem svijeta, svi smo se našli u sličnoj situaciji tako da smo postale super prijateljice. Baš ta različitost i upoznavanje nekih neobičnih navika drugih ljudi je jedna od lijepih stvari koje pamtim s Erasmusa. S obzirom da je Graz vrlo blizu, bilo je i puno studenata iz Hrvatske, a prijateljstvo se automatski stvori kada sretnete sunarodnjaka u stranoj zemlji.

Što se tiče fakulteta, predmeti su drugačije organizirani. Tako postoje seminari, predavanja i kombinacija, kao vrste kolegija. U slučaju odabira seminara, radi se u grupama do 20 ljudi, interaktivno, te je važno ne izostati više od 3 puta jer u tom slučaju nije moguće dobiti ocjenu. Najčešće je potrebno napraviti izlaganje i napisati seminar, a u slučaju kombiniranog predmeta, potrebno je polagati ispit, usmeni ili pismeni. Ako je predmet organiziran kao predavanje, onda se održava u velikim dvoranama s neograničenim brojem sudionika, profesor drži predavanje i na kraju semestra se održava ispit. To mi je bila najveća razlika u odnosu na organizaciju kolegija u Osijeku.

Odlazak u Graz na razmjenu mi je bilo jedno od najboljih iskustava, te ga preporučujem svakome. Osim očitih prednosti ovakvog programa, kao što su učenje jezika,

poboljšavanje engleskog te općenito uvid u malo drugačije studiranje, samo iskustvo života u drugoj zemlji i upoznavanja novih ljudi i kultura je jedan od glavnih razloga za ovakvu odluku. Sada sam samo još više motivirana za odlazak negdje van, bilo na stručnu praksu, volontiranje ili nešto slično, bilo preko Erasmus programa ili preko neke studentske udruge. Imala sam toliko divnih trenutaka, druženja, putovanja i događaja da to iskustvo ne bih mijenjala ni za što!

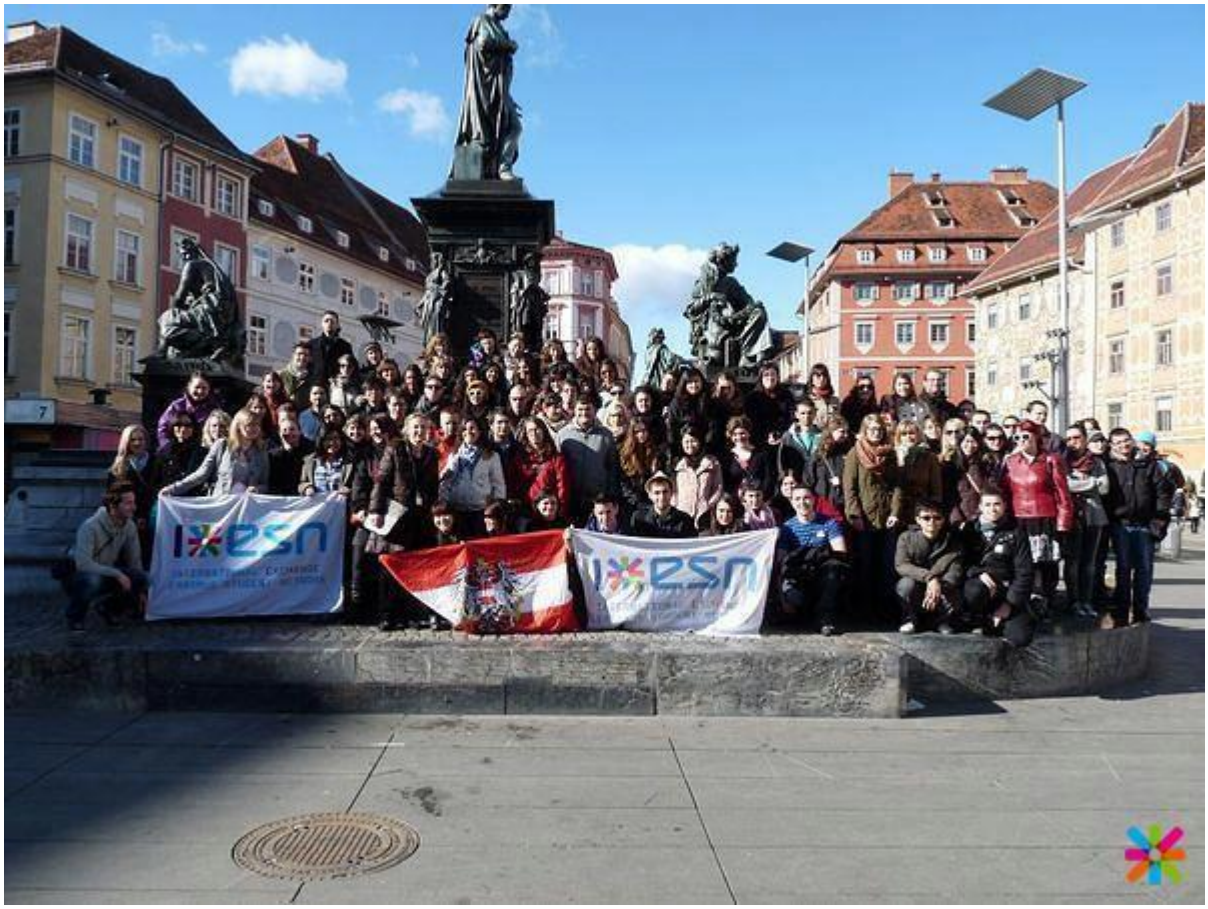

Tanja Slijepčević

Dubrave

Odlazak u Dubrave vidio sam prije svega kao priliku da se malo maknem od standardne rute Vukovar – Osijek i, uvjetno rečeno, vidim svijeta, te usput odradim praksu. Teško je opisati koliko mi je drago što tu priliku nisam propustio.

Može se reći kako kolege i ja nismo u potpunosti znali u što se upuštamo prilikom prijave jer su dojmovi studenata s viših godina bili oskudni tako da smo se oslanjali na informacije koje su nam kroz razgovor davali stariji kolege i kasnije voditelj prakse. Sva pitanja koja smo imali odgovorena su nam dolaskom.

U početku mi se lokacija samostana učinila problematičnom jer je poprilično osamljen ali kroz idućih nekoliko dana mi je postalo jasno kako mi je sve potrebno na dohvat ruke i zbilja ne postoji potreba za napuštanjem samostana (osim odlaska u trgovinu po cigarete). Svi žitelji samostana bili su vrlo ugodni prema nama podsjećajući nas redovno da se osjećamo kao kod kuće i da im se slobodno obratimo ako nam išta zatreba i već je prvi dan iščezla ideja o samostanu kao vrlo strogom i zatvorenom prema vanjskom svijetu. Nas četvero smješteno je na zaseban kat koji smo dijelili s jednim profesorom. Inače bi svatko od nas dobio svoju sobu, no kako je profesor već bio u jednoj, jednu smo sobu dijelili kolega i ja što nije bio nikakav problem. Svaka soba ima svoju kupaonicu i krevete tako da se ne morate brinuti o rasporedu tuširanja.

Jesam li spomenuo Internet? Ima i toga.

Obroci su bili u otprilike isto vrijeme svaki dan a pored doručka, ručka i večere mogli smo u bilo koje doba jesti i kuhati kave. Hrana je bila odlična! Dakle, redovni obroci, dobra hrana i dvije divne kuharice, bolje ne može. Uz to smo zbilja rijetko nalijetali na ostale ljude u samostanu pa se činilo kao da smo kod kuće. Nama nitko nije smetao tako da smo se i mi trudili što manje smetati.

Kad je u pitanju praksa, sami smo si napravili raspored i držali ga se jer nas nitko nije tjerao da radimo, što je zanimljivo. Shvatili smo kako bi nam bilo krivo ne odraditi određenu količinu posla kad se svi prema nama odnose tako dobro. Knjižnica se na prvi pogled ne čini velika ali posla ima dosta. Počinjali smo nakon doručka, radili do ručka, jeli, opet radili, pauzirali za kavu pa radili do večere. Nakon večere bi se vratili u sobe i odmarali. Dan nam je

bio takav da bi nam nakon posla bilo najdraže otići u sobe i odmarati tako da želje za izlascima nije baš bilo. Većinu dana smo provodili u knjižnici radeći što zna biti naporno, ali zbog toga i jesmo na praksi. Sve u svemu, radilo se dosta ali smo na rad bili potaknuti na najbolji mogući način.

Tjedan dana u samostanu proleti jako brzo. U subotu smo s poslom završili nešto ranije i nismo znali što od sebe, jednostavno smo se privikli na rad i bilo je dosadnjikavo bez posla. U svakom slučaju, odlazak u samostan u Dubravama mi je bio jedno lijepo iskustvo i siguran sam da će se svi ostali koji su imali priliku tamo odraditi praksu složiti sa mnom. Otišli smo raditi i zbilja smo radili ali smo se i odmorili. Jedno iskustvo koje bih definitivno preporučio, najveća briga vam može biti to što gubite 5 dana nastave, ali studenti ste, ne brinite.

Milan Balać

Stručno osposobljavanje u knjižnici Filozofskog fakulteta u Osijeku

Nakon završetka fakulteta, kao i većini kolega iz moje generacije, pružila mi se prilika odrađivanja stručnog osposobljavanja. Stručno osposobljavanje dio je Zakona o poticanju zapošljavanja, a podrazumijeva rad bez zasnivanja radnog odnosa, a pravo na njega stječu sve osobe koje su radile manje od godinu dana u struci za koju su se obrazovale, bez obzira na godine života i ukupan ostvareni staž mirovinskog osiguranja. Godinu dana za odrađivanje svoga vježbeničkog staža i priliku za polaganjem stručnoga ispita dobila sam u svima nam znanoj knjižnici Filozofskoga fakulteta u Osijeku.

Knjižnica se sastoji od dva dijela – Glavne knjižnice i Knjižnice za strane jezike. Također, sadrži i čitaonicu za tihi rad i čitaonicu za skupni rad te odvojenu čitaonicu u Knjižnici za strane jezike. Na 335 metara kvadratnih smješteno je preko 60.000 svezaka knjižnične građe, stotinjak naslova periodike te nekoliko tisuća svezaka AV i multimedijske građe. Knjižnica također prikuplja diplomske, magistarske i doktorske radnje, a većina je fonda pretraživa pomoću online kataloga. Omogućen je i pristup nekolicini baza podataka i online časopisa te usluga međuknjižnične posudbe.

Premda sam često boravila u Knjižnici, većinom u svrhu posuđivanja i kopiranja ispitne literature ili pregledavanja baza podataka i građe u svrhu pisanja seminarskih radnji, tek kada sam počela raditi shvatila sam kompleksnost njene djelatnosti. Poslovi posudbe koji su korisniku jedino vidljivi tek su neznatan dio knjižničarskih poslova što ih djelatnici Knjižnice svakodnevno obavljaju. Svaki djelatnik, pa tako ravnopravno i ja, zadužen je za građu u određenim područjima podijeljenim prema Univerzalnoj decimalnoj klasifikaciji. Djelatnik prati građu od njene nabave, inventarizacije i tehničke obrade pa do katalogizacije, izrade predmetnica, signiranja i ulaganja na police. Iz svakog se područja isto tako nabavljaju i kontinuiraju određeni naslovi periodike. Osim ovih klasičnih knjižničarskih poslova, svaki djelatnik za svoje područje pronalazi literaturu za teme koje studenti ostavljaju u svrhu izrade seminarskih, diplomskih i magistarskih te ostalih radova. Za svaku se temu pretražuje literatura koja je na raspolaganju u Knjižnici, ali i Gradskoj i sveučilišnoj knjižnici Osijek, a po potrebi i ostalim knjižnicama te online časopisima i bazama podataka. Također, knjižničari vrše individualnu i grupnu edukaciju korisnika na polju informacijskog opismenjavanja te pretraživanja online kataloga i baza podataka. Korisnici Knjižnice nisu samo studenti Filozofskoga fakulteta već i studenti cijeloga sveučilišta te znanstveno i nastavničko osoblje, kao i vanjski suradnici. Za znanstveno osoblje matične ustanove Knjižnica prati citiranost i indeksiranost u dostupnim bazama podataka, ali pruža i niz drugih informacijskih usluga. Djelatnici knjižnice redovito pristustvuju stručnim predavanjima, radionicama i seminarima. Do sada mi se pružila prilika pohađanja radionice o digitalnim repozitorijima te radionice o otpisu i raviziji za visokoškolske knjižnice.

Trenutno je pred nama i redovni otpis dijela knjižnične građe prema kriterijima zastarjelosti i dotrajalosti, održavanje Repozitorija Filozofskog fakulteta u Osijeku te uređivanje zbirki stare i rijetke građe, što me osobito veseli.

Prema svemu nabrojanom, možete zaključiti da djelatnicima Knjižnice često osmosatni radni dan nije dovoljan. Međutim, ugodna i poticajna radna atmosfera, mogućnost usavršavanja i iskustvo koje stječem na svim nabrojanim poslovima neprocjenjivo je i svakako će mi koristiti u daljnjem radu.

Ivana Čadovska

Novi stari život: osvrt jednog studenta

Uvijek je lijepo sjetiti se prošlih dana i nostalgično uzdahnuti na nešto što smo imali, a sada nemamo. Život je jedan veliki kotač s kojim neprestano putuješ bez stajanja i nikad ne znaš kad će i gdje tvoj put završiti. S toga ću u ovom članku predstaviti svoj mali dio puta u visokom obrazovanju koji je trajao 5 godina. Mogući razlog tome je možda zato što me uhvatila sjetan na „stare dobre dane“, a možda se osjećam egoistično mudro i pametno nakon što sam prešao ovaj put.

Sve je počelo i ne baš tako davne 2008 godine. Ljeto je kao i uvijek bilo iznadprosječno toplo i kao svake godine svi su mediji vrvjeli natpisima da je ovo najtoplija godina u zadnjih sto godina, baš kao što svakog ljeta to pišu. Mi smo bili zadnja generacija prije nego se uvela državna matura (tj. trebali smo biti zadnja generacija prije državne mature, ali se generacija poslije nas malo pobunila), s toga smo znali da nas čekaju prijamni ispiti nakon što položimo maturu. U suradnji s kolegama nabavili smo skriptu u kojoj se nalazila sva potrebna literatura kako bi uspješno položili prijamni. Kada bi me netko upitao koja je to literatura bila, znao bih samo reći da je bilo nešto od Aleksandra Stipčevića. Literatura nije bila nešto teška, štoviše bila je zanimljiva. I tu mi je već postalo sumnjivo, zvuči prelagano da bi bilo istinito.

Prvi susret s fakultetskom zgradom je bio očaravajuće zbunjujući. Zgrada se nije ništa posebno razlikovala od moje bivše srednje škole, ali je zračila nečim što ti je govorilo da je ovo ipak ozbiljnija institucija. Pošto sam se nalazio u novoj situaciji naravno da me je bilo strah što i kako, tako da nisam ni primjećivao ljude oko sebe. Sretoh kolege iz srednje škole, te se nisam micao od njih. Taj dan smo bili vezani špagom kao djeca u vrtiću kada idu u šetnju. Prijamni ispit je prošao dobro, a rezultate smo naravno dočekali na kavi. Jedva sam

čekao da me ljudi oko mene upitaju jesam li upao, na što bih ja rado i pomalo bezobrazno odgovorio da jesam.

Nakon upisa slijedio je odmor od 2 mjeseca, koji je kao i uvijek vrlo brzo prošao. Moje je visokoobrazovanje započelo uvodnim govorim dekanice i predstavnika studentskog zbora. U sjećanju mi je ostao govor predstavnika koji nam je onako laički objasnio da nas čeka 5 godina zabave, opuštanja, tu i tamo malo učenja, izlazaka i druženja, da će nam to biti nezaboravan dio života. Na što sam ja pomislio:“ pa dobro, nije da se nisam zabavljao, izlazio, družio te malo učio i u srednjoj školi? Što je tu novo i čudno“. Sjećam se također da nisam na fakultet došao sa zabludom iz američkih filmova kako studenti svako večer organiziraju lude tulume sa stotinjak uzvanika koji se opijaju i plešu do ranojutarnjih sati. Najvjerojatnije zato što sam počeo izlaziti već u srednjoj školi (čuj mene već, pa to je sada normalno), tako da sam takav život već iskusio, čak ga se pomalo i zasitio.

Slijedeće što mi je ostalo u sjećanju je učenje nove terminologije. U početku nam je bilo zanimljivo svima vikati kolega, koristiti se „pametnim“ riječima kojima nismo znali značenje ali kada bi ih izgovorili osjećali bi se studentskijim. Najveći šok koji sam doživio je da ti se profesor obrati sa Vi. Na to sam se valjda i najteže prilagodio. Šokiran sam također bio i kada je tijekom jednog predavanja kolegica digla ruku i pitala može li na toalet, na što joj je profesor rekao da tako što ne moramo ni pitati nego se samo ustanemo i odemo. To je nešto nezamislivo bilo u srednjoj školi. Tamo si se nerijetko i svađao s profesorom zašto te ne pušta. Također mi je bilo zanimljivo što na fakultetu nema predmeta, testa i nastave. To se zove kolegij, ispit i predavanje. Najviše što me impresioniralo je interakcija s profesorima. Dok si u srednjoj školi s njima pričao samo kada si nešto loše napravio, kada si nešto trebao ili kada si odgovarao, na fakultetu si se uvijek mogao obratiti profesoru, našalit se s njime i slično.

I tako je prva godina prošla, neki su se ispiti riješili neki nisu, ali sve u svemu sam donio zaključak da je fakultet puno lakši od srednje škole. Nema više strepnje jer nisam ništa učio, a danas će profesorica ispitivati novo gradivo. Učio si za kolokvije (najčešće dan prije) i kad su oni prošli nisi imao nikakvih obaveza. Tu i tami je bio koji seminar i zadaća, ali ništa što se nije moglo riješit za jedno poslijepodne. Druge godine se najslabije sjećam, vjerojatno me nije baš nešto dojmila. Sjećam se samo da smo srijedom imali predavanje do 8 navečer, a da sam imao vlak za kući u 10 sati. Ali mi nije bilo teško čekati jer je taman u obližnjem kafiću počela akcija osječkog piva za 7 kn. Tako da nam je odlazak na pivo postala tradicija.

Treće se godine vrlo dobro sjećam, pogotovo prvog semestra. To je valjda bila i najteža godina od svih. Dobili smo tri profesora vanjska suradnika, koja su nam dolazila jednom mjesečno i održavala predavanja po cijeli dan. I tako tri puta tjedno. Također se sjećam i da je to bio semestar sa najviše napisanih seminara, njih pet. Ali prošla je i ta godina, te je slijedio još jedan upis. Ovaj puta na diplomski studij informatologije. Već smo bili dobro uhodani tako da ovaj upis nije bio stresan kao na preddiplomskom studiju.

Diplomski studij, eh taj diplomski studij. Koliko zvuči teško toliko on to uopće nije. Štoviše, puno je lakši od preddiplomskog, barem je meni bio takav. Vjerojatno zato što već poznaješ sva pravila i načine kako sustav funkcionira. Mogu čak i reći da mi je diplomski studij bio i pomalo dosadnjikav, ne zbog gradiva, nego zato što sam već sve znao kako i što moram.

I tako je mene moj kotač odvezao iz visokog obrazovanja negdje dalje. Trenutno ni sam ne znam gdje sam, ali znam da sam tu negdje. Još samo kad bih riješio par ispita što mi je ostalo i napisao diplomski rad sve bi bilo super, al nisam nikad volio opraštanja, pa zašto da pustim fakultet da samo tako ode. Sada kad sam na kraju svog obrazovanja shvaćam koliko istine ima u poslovici „od kolijevke pa do groba najljepše je đačko doba“. Stvarno i je! A je li mene fakultet promijenio, jesam li postao obrazovaniji i mudriji? Hmmm, teško je reći, u neku ruku je, ali opet nisam siguran je li to tako samo zbog fakulteta ili se osjećam boljim čovjekom zato što sam odrasliji nego što sam bio prije 5 godina. Sve u svemu, drago mi je što je ovaj dio mog životnog puta završio i što dolazi nešto novo, nešto s čime se još nisam susreo. A je li me strah novoga? Naravno da je, ali to je čar i magija života, kad pomisliš da znaš gdje si onda shvatiš da baš tamo nisi. Kolegama, kolegicama i profesorima hvala na svemu, a meni živote daj pameti da učinim još par dobrih koraka kao što sam učinio upisom na fakultet.

Mario Kuzman

Sudjelovanje na Međunarodnoj studentskoj konferenciju *Veliki dječji književnici/ice kao univerzalni kapital*

Studenti Učiteljskoga studija u Slavonskome Brodu, Učiteljskoga fakulteta u Osijeku, organizirali su Međunarodnu studentsku konferenciju *Veliki dječji književnici/ice kao univerzalni kapital* koja je trajala od 18. do 20. travnja 2013. godine. Cilj je ove konferencije bio podizanje svijesti o važnosti dječjih književnika/ica i njihovoj ulozi, ne samo u odgoju i obrazovanju, nego i u ostalim područjima ljudskoga djelovanja te povezivanje studenata i razmjena mišljenja. Glavne teme su bile zavičajni književnici, utjecaj dječjih književnika/ica na ostale znanosti i radionice. Zajedno s kolegicom Tanjom Krstanović, studenticom Odsjeka za informacijske znanosti i Dajanom Jakovac, studenticom Odsjeka za engleski jezik i književnost te Studija mađarskog jezika i književnosti poslale smo sažetak na temu *Utjecaj razvoja informacijske i komunikacijske tehnologije na bajke braće Grimm*koji se odnosio na glavnu temu „utjecaj dječjih književnika/ica na ostale znanosti“, podtema „dječji književnici/ice i ICT tehnologije“. Nakon što smo dobile potvrdnu povratnu informaciju od strane organizatora, polako smo počele planirati put u Slavonski Brod.

Prvi dan konferencija održavala su se plenarna izlaganja prof.dr.sc. Ana Pintarić dekanice Filozofskog fakulteta u Osijeku**,** prof.dr.sc.Julijana Matanović profesorice na Filozofskome fakultetu u Zagrebu tedip.film. animator Zdenko Bašić ilustratora i redatelja. Studenstka izlaganja su bila podijeljena u tri sekcije i održavala su se prva dva dana konferencije u jutarnjim i popodnevnim satima.

Zadnji dan smo išli u obilazak Tvrđave i upoznavanje starih obrta, sudjelovali smo u programu zatvaranja manifestacije *U svijetu bajki Ivane Brlić Mažuranić*te smo svi zajedno otišli na izlet koji je uključivao posjet Brodskom Stupniku gdje se održavala degustacija vina i obilazak podruma, zatim posjet eko-etno selu u Staroj Kapeli te obilazak Siča i Radinja.

Zadnji dan konferencije, studentica Tanja Đurić koja je bila glavna i odgovorna svim prisutnim pokazala je što znači organizirati jednu uspješnu i sadržajem bogatu međunarodnu studentsku konferenciju. Kad nam je rekla da se svi zajedno pripremaju od lipnja 2012. godine nismo mogli sakriti zabezeknuti izraz lica. Također nas je upoznala s novom idejom studenata organizatora, a to je osnivanje društva budućih učitelja s ciljem podizanja svijesti o važnosti toga zanimanja, kao i povezivanje sa svim zainteresiranim stručnjacima drugih znanstvenih područja.

Upoznali smo puno mladih i zanimljivih ljudi iz Zadra, Zagreba, Splita i naravno, sve domaćine iz Slavonskog Broda. Hvala im na organiziranom smještaju, ugodnom društvu, bogato programu i još jednom lijepom prijateljstvu.

Pri povratku kući, od silnog uzbuđenja uspjele smo sjesti na krivi autobus i probuditi se u Zagrebu, no o tome nekom drugom prilikom... Putujte, pišite, pokrenite se, družite se i uživajte ☺

Maja Horvat

Volontiranje u Muzeju Slavonije

Nakon što smo završili prediplomski studij, završilo je i naše stjecanje iskustva u informacijskim ustanovama prilikom odlaska na praksu te nam se zimski semestar prve godine diplomskog činio nekako praznim. Stoga smo osjetili potrebu da se negdje prijavimo na volontiranje kako bi si korisnije ispunili vrijeme i stekli još malo iskustva, jer već i ptice na grani znaju da je to danas jedna od važnijih stavki prilikom prijave za posao. Nismo stigli točno ni razmisliti o tome i već smo se nekako našli u uredu muzejskog pedagoga Denisa Detlinga u Muzeju Slavonije Osijek i dogovarali detalje. U trenutku kad smo mi počeli razmišljati o volontiranju počeo je i naš dragi pedagog tako da se svima sve poklopilo. U travnju prošle godine kolegica Ana Hefer, kolega Zoran Gvozdenović i ja smo potpisali ugovore o volontiranju i volontiranje je moglo početi.

Naš zadatak bio je pronalazak novinskih članaka o radu i funkciji Muzeja Slavonije, odnosno izrada bibliografije novinskih članaka. No, neki zapisi o radu i fukнciji Muzeja Slavonije već su postojali tako da je jedan mali dio posla bio već obavljen, ali nas je i dalje čekalo nekoliko mjeseci posla. Prvo smo krenuli s pregledavanjem onoga što smo već imali, a to je bio rad gospođe Vere Humski čiji je popis članaka bio objavljan u Osječkom zborniku, a obuhvaćali su period od 1877. do 1977. godine. Isto tako, pregledali smo izreske članaka koje je prikupio gospodin Ivan Medved. I Vera Humski i Ivan Medved imali su članke uglavnom iz *Glasa Slavonije*, no našlo se tu i članaka iz *Vjesnika*, *Hrvatskog lista*, *Hrvatske jeke*, *Jutarnjeg lista*, *Obzora* i sl. S obzirom da je *Glas Slavonije* dominirao i u daljnjem se radu

orijentiralo na njega. Krenuli smo s pregledavanjem *Glasa Slavonije* od 1966. godine pa sve do 1977. i to iz razloga što nakon 1966. godine Ivan Medved nema više nikakvih zapisa, a s obzirom da je prije toga napravio ogroman posao smatralo se da nema potrebe pregledavati brojeve koji datiraju prije 1966. godine. Završili smo sa 1977. godinom kada je završila i Vera Humski kako bismo zajedno s njom obuhvatili period od 100 godina. Važno je napomenuti da su se svi članci koji su pronađeni digitalizirali kako bi se jednog dana mogla napraviti bibliografija članaka o radu Muzeja Slavonije koja bi bila dostupna online.

Naše mukotrpno „rudarenje“ kroz *Glas Slavonije* završilo se krajem studenog prošle godine kada smo pregledali i zadnji svezak novina iz 1977. godine te uredili našu bibliografiju članaka. I iako nam je ponekad bilo naporno satima listati novine, moramo se složiti da je ovo svakako bilo jedno pozitivno iskustvo jer smo naučili puno o radu Muzeja Slavonije, a isto tako stekli smo puno znanja o tome što se događalo u Osijeku i okolici tih davnih vremena.

Tanja Grašić

Moje iskustvo prilikom traženja posla i zapošljavanja

Ja sam Marija Bugarski i diplomirala sam prošle godine na Odsjeku za informacijske znanosti. Kako je u današnje vrijeme teško pronaći posao ili stažiranje u ovom članku ću Vam opisati kako je meni to uspjelo. Ono što vam profesori govore na fakultetu da morate biti uporni i morate znati sebe prezentirati je jedna od najvažnijih stvari. Vodeći se time prije nego što sam diplomirala otišla sam do Gradske knjižnice Vukovar. Željela sam se raspitati o tome primaju li studente na stažiranje kako bih znala nakon što završim fakultet mogu li se prijaviti kod njih. Razgovarala sam s ravnateljicom koja mi je rekla da primaju studente i da će joj biti jako drago ako se prijavim za posao kod njih.

Nakon dva tjedna sam diplomirala i kada sam dobila papire s fakulteta otišla sam prijaviti se na Zavod za zapošljavanje. Iako sam prije toga čula da studenti koji završe fakulteta, a nemaju radnog iskustva moraju biti tri mjeseca na Zavodu za zapošljavanje, u razgovoru s mojim savjetnikom to mi je i potvrđeno. Nakon toga znala sam da se neću moći zaposliti i otišla sam do ravnateljice Gradske knjižnice Vukovar, koja je mislila da sam došla kako bismo mogle pokrenuti postupak za moje zapošljavanje. Razočarala sam je kada sam joj rekla da se ne mogu zaposliti dok ne prođu tri mjeseca, međutim predložila sam joj da volontiram u knjižnici za to vrijeme. Prihvatila je moj prijedlog i 22. listopada počela sam volontirati. Dolazila sam na posao i radila puno radno vrijeme kao i ostale kolege. Bila sam oduševljena idejom da mogu volontirati jer mislim da bi mi bilo jako dosadno kod kuće jer imala bih previše slobodnog vremena. Volontirajući imala sam priliku upoznati knjižnicu, fond, kolektiv i način na koji rade. Nakon tjedan dana imala sam osjećaj kao da tamo radim već 5 godina.

Gradska knjižnica Vukovar ima obradu i tri odjela za korisnike: dječji odjel, odjel za odrasle i studijski odjel. S obzirom da kolegica koja radi na studijskom odjelu radi i nabavu, a kako se bližio kraj godine morala je raditi na završnim računima, ja sam preuzela studijski odjel. Na studijskom odjelu najvećim djelom radila sam sa studentima s Veleučilišta Lavoslav Ružička. S obzirom da na Veleučilištu postoje tri smjera: trgovina, fizioterapija i pravo, kada sam preuzela odjel razmišljala sa o tome hoću li znati pronalaziti literaturu koja je potrebna studentima s obzirom da ni o jednom od tih područja nisam imala veliko znanje. Međutim iz dana u dan shvatila sam da nije bilo razloga za strahovanje, jer primjenjivala sam ono što sam naučila na fakultetu o pretraživanju literature i baza podataka, iz razgovora sa studentima bih naučila nešto novo, tako da nisam uopće morala tražiti pomoć od kolegice prilikom

prikupljanja literature ili pomaganja korisnicima. Rad na studijskom odjelu je jako zanimljiv jer svaki korisnik ima različite potrebe i različite teme tako da i ja dok sam im pomagala imala sam priliku učiti nešto novo o čemu možda nikada sama ne bih tražila literaturu kao što su teme iz medicine ili iz ekonomije. Ovdje bih željela istaknuti da ukoliko vidite natječaj za posao u nekoj specijaliziranoj knjižnici, a o tome području nemate veliko znanje nemojte oklijevati već se prijavite. Tko zna možda na razgovoru za posao ako pokažete želju i spremnost za učenjem možda baš Vas odaberu između ostalih kandidata. Nakon što se zaposlite i počnete raditi vrlo brzo ćete učiti i steći znanje o određenom području.

Isto tako nakon što počnete raditi iskažite želju i spremnost da se uključite u različite projekte. Ja sam predložila da vodim radionicu Facebooka za starije osobe u trajanju tjedan dana i dozvolili su mi. Iako to nije bila radionica samo o Facebooku već općenito o Internetu i kako se njime služiti, pošto starije osobe koje su dolazile na radionicu nisu znale računalo ni upaliti, ja sam uživala u tome što im mogu predavati i što mogu nekoga naučiti nečemu novome.

Iz Nacionalne i sveučilišne knjižnice stigao je poziv na sudjelovanje na 12. okruglom stolu o slobodnom pristupu informacijama: Knjižnice na društvenim mrežama. U razgovoru s ravnateljicom i kolegicama ponudila sam im svoju pomoć i predložila da napravim statističku analizu i putem grafikona prikažem aktivnosti Gradske knjižnice Vukovar na Facebooku. Prijedlog je usvojen i krenula sam u analizu Facebook stranice i profila što je rezultiralo grafičkim prikazom aktivnosti kroz godinu dana. Nakon što sam predala grafikone ravnateljica me pitala jesam li zainteresirana da otputujem s njima u Zagreb na stručni skup. Sa zadovoljstvom sam prihvatila prijedlog, napisala tekst i sudjelovala u izradi plakata. Ukoliko na svom novom poslu pokažete želju za radom i preuzmete inicijativu to će netko prepoznati i nagraditi Vaš trud.

Nakon mjesec i pol dana volontiranja unutar kojih sam upoznala kolektiv, knjižicu, knjižnični fondom i radila različite poslove 17.12. 2012. godine nakon natječaja i službeno sam primljena na stručno osposobljavanje bez zasnivanja radnog odnosa. Kako se kolegica vratila na studijski odjel ja sam prešla u obradu, a potom na dječji odjel. Sada trenutno radim

u obradi i na dječjem odjelu jer tehničku obradu knjiga mogu raditi i na dječjem odjelu i mogu reći da sam presretna jer radim posao o kojem sam oduvijek sanjala. Ja sam htjela biti knjižničarka, zbog toga sam i upisala studij knjižničarstva na Odsjeku za informacijske znanosti i sretna sam što mogu raditi ono što volim. Svaki dan na dječjem odjelu je poseban na neki način jer djeca su jako zanimljiva, imaju svoje posebne načine da vas nasmiju i da vam uljepšaju dan. S obzirom da se u igraonici Gradske knjižnice Vukovar svaki dan održava neka radionica ili igraonica svaki dan mi dolaze djeca s kojima mogu razgovarati i družiti se. Isto tako imam priliku održavati i radionice s djecom iz škola i vrtića koja dolaze u posjete i ovdje bih posebno istaknula skupinu osobe s posebnim potrebama „Vukovarske Iskrice“ s kojima sam održala radionicu u kojoj sam posebno uživala.

Pred kraj godine radila sam na završnim statistikama o broju događanja, korisnika, itd. i na kraju sam napravila statistički izvještaj za 2012. godinu za Gradsku knjižnicu Vukovar, čije će dijelovi biti ubačeni u godišnjak Gradske knjižnice Vukovar. Također sam i sama osmislila anketu o zadovoljstvu korisnika uslugama, fondom i događanjima u Knjižnici koja je još uvijek u tijeku. U suradnji s kolegicom s dječjeg odjela napisala sam nekoliko prijedloga za projekte koje bismo mogle pokrenuti na dječjem odjelu i na čijoj realizacija sada radimo. I vama savjetujem kada dođete na novo radno mjesto da preuzmete inicijativu i uključiti se aktivno u sva događanja u kojima možete pomoći.

Za kraj bih istaknula da jako mali dio onoga što naučite na fakultetu možete i primijeniti na svom novom radnom mjestu. Svaka knjižnica je drugačije i funkcionira na drugačiji način, ali jako brzo možete pohvatati sve konce i ući u posao. Potrebno je samo da pokažete kako ste zainteresirani, kako Vas zanima to što radite i kako volite to što radite. Želim Vam puno sreće i uspjeha pri traženju posla.

Marija Bugarski

Workandtravel program

Workandtravel je program obrazovnog karaktera koji omogućuje svakom redovnom studentu da ljeto provede u SAD-u. Sudjelovanjem u programu, student dobiva mogućnost provesti do 5 mjeseci u odabranoj zemlji, 4 mjeseca radno i mjesec dana turistički putujući te upoznajući američku kulturu. U Hrvatskoj postoji nekoliko agencija koje vam mogu pomoći u procesu prijave za program te također i u traženju posla, no posao možete tražiti i sami putem Interneta jer velik broj potencijalnih poslodavaca diljem SAD-a zna za program i podržava ga.

Posao sam tražila sama i nisam imala nikakvih problema s time budući da nemam poteškoća s engleskim jezikom, a i imala sam nešto iskustva sa sezonskim poslovima što i je najčešći tip ponuđenih poslova preko ovog programa. Ovo ljeto će mi biti treće u nizu provedeno na taj način, a da je loše, sigurno bih stala već nakon prvog. Zarada ovisi o samom studentu, koliko zna posao, koliko zna jezik, a najviše koliko je spreman raditi i truditi se. Razlika između našeg načina rada i njihovog je u tome što ćete tamo zaista dobiti priliku za bilo što, ne morate uopće imati iskustva ako se pokažete sposobnim i ukoliko pokažete želju za učenjem, tada je zaista sve moguće. Posla ima i više nego dovoljno ako se ne bojite rada, a

samim time onda možete i jako dobro zaraditi za putovanje, odjeću ili tehnologiju koja je tamo jako povoljna. Iznos potreban za sudjelovanje u programu je možda malo viši za naše uvjete kad se u to ubroji i avionska karta te džeparac i iznosi nešto više od 10 000 kuna, no ako imate mogućnosti odvojiti taj iznos možete ga i vrlo lako vratiti kroz rad tijekom ljeta, što sam ja činila svake godine i opet imala dovoljno za sve što sam željela.

Ono što je jako pozitivno za napomenuti je da Amerikanci jako cijene naš rad, tj. kroz godine smo se pokazali kao vrijedno osoblje te zaista, koliko sam kroz posljednja dva ljeta primijetila, Hrvati nisu imali problema s pronalaskom posla i s dobrom zaradom, ukoliko su to stvarno željeli. Najčešći posao je vjerojatno konobarenje i poslovi u ugostiteljstvu općenito, po meni i najbolje, pogotovo ako ste plaćeni na napojnice kao što sam bila ja. Iskustvo koje dobijete i ljudi koje upoznate su stvarno neprocjenjivi. Ako želite, možete to shvatiti ne samo kao proces kroz koji sami učite, nego kao i proces kroz koji druge učite, počevši sa objašnjenjem što je to točno Hrvatska te gdje se nalazi. Moram priznati da sam sudjelovanjem na programu razbila mnogo predrasuda koje sam imala prije, a koje mnogi još uvijek i imaju. Nisam imala niti jedno neugodno iskustvo, čak ni tijekom kasnih noćnih šetnji New Yorkom, niti tijekom noćnih izlazaka u Las Vegasu.

Dajana Jakovac